

(מור ריש סימן). ואם לריך להקדים של עץ לשל עשבי בשמים על סימן ריח : יא = הביאו לפניו הדם ושמן להריח בהם אם ברכותיהן שוות מברך על ההדס ופותר את השמן ואם אינם שוות מברך על ההדס תחילה : יב = מברכין על המוגמר (פ"י בשמים שמשמים על הגמלים להריח בהם) משיעלה קיטור עשנו קודם שיגיע לו הריח אבל לא יברך קודם שיעלה קיטור העשן : יג = המוגמר אם היא של עין מברך בורא עצי בשמים ואם של עשב בורא עשבי בשמים ואם של שאר מינים בורא מיני בשמים : יד המריח באתרוג של מצוה מברך עלי' וי"א שאינו מברך לכך נכון שלא להריח בו, כגס י"א דהמריח צפה חס וס' לו לצדק שנתן ריח טוב צפה (אבודרהם וצ"י סימן רל"ו צבס א"ח) וי"א דאין מברך עליו וצ"י) לכך אין להריח בו :

ברכה

ב"ה החיים

ולהריח אבל בסוכות כיון דלאו לאכילה קאי אלא למנוח בעל ממנו גם מעלת הריח עכ"ל :

פא) מצאתי כחוצ צבס רש"ל דדוקא בשעת גמילותו לשם מנוח אבל קודם לכן ואח"כ מברך י"א א ס"ק כ"א וצ"י לקמן סימן תרכ"ג אבל הא"ר אוח כ"ב כהצ דכל ימי החג אין לצדק עליו ועו"ש וצ"י א"א אוח כ"א ומ"ש שם הא"ר צבס א"ח דכיוס הו"ר אחר זמן מותרו ויכל לצדק לכ"ע כהצ המש"ז אוח י"ד דלכפ"ז אסור אף בשמיני עזרת דכל זמן שהוא אסור לאכילה נעל ממנו מעלת הריח ג"כ ועו"ש :

פב) שם לכן נכון שלא להריח בו. ואם הריח בו כהצ הב"ה דמברך עליו אבל המ"א ס"ק כ"ב כהצ דים ליזהר מספק ברכות ולא לצדק עליו ועו"ש : **פג) שם** לכן נכון שלא להריח בו. אבל על הדס של מנוח אסור להריח בו שהוא מיוחד לריח והוקצא למנוח ואם ההנח עליו ועל הדס להריח צבס הסמאי מועיל ברכ"י אוח י"ג צבס ס' גרור החיים להלמיד הדב"א. אבל העד"ס אוח פ"י חמס על הברכ"י שהביא דברי גרור החיים הנו' כיון דבזמ"ז אין להחנות כמ"ש צב"י הר"ל"ה גצ"י נוי סוכה ועו"ש :

פד) הממשש באתרוג ובשאר הריח צידו או צבגד אינו מברך על אוחו הריח כלל שאין לו עיקר. ברכ"י אוח י"ד משס ס' הנו' שפ"ח אוח ד' :

פה) שם כגס. י"א דהמריח צפה חס וכו' בא"ח משמע דאיכא מאן דאמר דאף על פת לוקן יברך. וצ"י צב"י ס' רל"ז ברכ"י אוח פ"י. וצ"י לדין דאף צפה לוקן יש ליזהר מלהריח בו :

פו) שם צבס. י"א דהמריח צפה חס וכו' וכן המריח באתרוג

צבלי בשמים דברכהו עליו כמו הדס. ע"ה. וצ"י העו"ה אוח ח' :

עה) שם מברך על הדס וכו' ונעלו בימינו כמ"ש סימן ר"י סע"י ד' מ"א ס"ק ח"י :

עו) שם ואם אינם שוות וכו' צמיד כהצ כגון שמן אפרסמון וצ"י העו"ה אוח ח' והקצא המ"א ס"ק י"ט דהו"ל לאקדומי לאפרסמון צבגד וכהצ דל"ל להדס חכמי טפי ועו"ש. וצ"ל הפעם דהדס קדים מהוס דהוא העץ בעצמו לא כן באפרסמון דאינו אלא דבר הו"ל מן העץ ובמ"ש לעיל אוח פ"י ועו"ש :

עז) ע"י יב. קידס שניעט לו הריח. ואעפ"י שפדין אינו מריח כיון שמוכן לעלות הריח יכול לצדק כמו שמברכין על אכילה להס וכדומה אעפ"י שפדין נא אכל. צ"י. עו"ה אוח ח' ואם לא צידק קודם יכול לצדק אח"כ כ' צפדין הוא מריח :

עח) שם אבל לא יברך קודם וכו' דצדיקן סמוך לעשייתו כמ"ש סימן כ"ה סע"י ח' מ"א ס"ק ד'. ואם צידק קודם דיעצד ילא כל שלא הפסיק דדיבור בין הצבס לריח כמ"ש לעיל סימן ר"י אוח פ"י ועו"ש : **עט) ע"י** יג. בורא עשבי וכו' שמעתי מהמדקדקים שאין לומר הפיין של עשבי צניקוד שצ"א ופח"ח אלא י"ל בחירק ומל"י כן באיוצ עשבי הרים. פ"י ס"ק י"ב. א"ר אוח כ"ג. מ"סו המש"ז אוח י"ב כהצ דלא נמלא באיוצ אלא במשלי כ"ז יש עכבות הרים יעו"ש ומ"מ כמנהג כפ"י וצ"י האחרונים :

פ) ע"י יד. וי"א שאינו מברך וכו' וצ"י צשלחן ערוך לקמן סימן תרכ"ג. והפעם כהצ המ"ז צסימן זה ס"ק י"ד לפי שהוא עשוי לאכילה ולזה הוקצא לו כל ז' וע"כ לאו לריחא קאי דבשאר ימות השנה קאי לאכילה